Spirit of Bosnia / Duh Bosne
An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

BOSNA!

Milan Malić

Običan sam metalac. Radio sam s metalom čitav život u raznovrsnim tvornicama širom zemlje.

Bio bih počastvovan ako biste mogli objaviti ovaj moj rad, ovog puta kovan riječima a ne od metala, u Vašem časopisu Duh Bosne.

Rodio sam se u Bosni, 3. novembra 1951. godine.

Živim sa uvjerenjem da sadašnja generacija ljudi, mladih ljudi, imaju za zadatak da stvore i izgrade ujedinjenu i cjelovitu Bosnu, istinsku naciju ljudi. Ja činim svoj mali dio, u uvjerenju da pomaže ovom cilju.

Što se tiče poruke koja dolazi iz Brisela, poruke koja nam govori da zaboravimo na prošlost i okrenemo se ka budućnosti, imam samo za reći da oni ne razumiju našu patnju, patnju koja je i dan danas vidljiva kroz čitavu državu.

Trenutno, nemamo budućnosti; naša budućnost je zaklana zajedno sa našim narodom!

Ne možemo gledati na prošlost također jer je većina, ili pak prošlost u cijelosti, ništa više nego laž! Naša nemoguća budućnost i obmanjujuća prošlost su tvorci naše sadašnjosti.

Kada ljudi pričaju o Srebrenici, o počinjenom genocidu, ne može se reći da je to prošlost; genocid je još uvijek u tijeku, iako u verbalnom obliku, ili pak u jednom mnogo gorem – ozakonjenom i nesvjesnom. Kakva je to prošlost kada još uvijek postoje žrtve, žrtve koje još uvijek kolju ali koje su ostavljene živima da iskuse patnju? Kakvoj se to budućnosti mogu majke, svjedokinje ubistava svoje djece, nadati?

Ta zvjerstva nikada neće postati dio prošlosti. Uvijek će biti tu, u zraku, polako razdirući one koji su još uvijek živi.

Kada se i posljednji čovjek odgovoran za sva nedjela izvede pred lice pravde, tek tada će budućnost moći zasijati u našim očima. I to ne samo za ljude, nego za čitavu Srbiju u cijelosti, jer će jedino tada Srbija prestati žrtvovati svoj narod zarad stvaranja „Velike Srbije“ – cilja koji nikad neće biti razumljiv.

Tokom Prvog svjetskog rata, Srbija je žrtvovala gotovo polovinu svoga naroda, ljudi koji su bili ubijeni ili se udavili u moru, a sve to zbog vodećeg staleža, onog staleža ljudi uz kralja, koji je htio pripojiti Bosnu Srbiji atentatom na Austro-Ugarskog princa Ferdinanda. Donekle, i uspjeli su u tome.

Sada živimo ostavštinu genocida jer ga je Brisel ozakonio, time ignorišući sve ostale presedane u Bosni i sva ljudska prava stečena rođenjem, dopuštajući pljačku i egzodus Bosanaca.

Šta će postati od svijeta ako nešto nalik ovome bude i dalje vršeno diljem njeg'?

U sažetku, genocid mora biti kažnjen zajedno sa svima koji su ga počinili, koji ga i dalje čine, i koji ga planiraju. Čak i sada, prijete nam; govore nam da će do genocida opet doći čim međunarodna zajednica dopusti takvo nešto, i sa tom nadom pozdravljaju svakog novog američkog predsjednika.

Ako uspiju ući u Evropsku uniju sa istom zamisli, to će biti čvrst dokaz da su i podržavani te da ne možemo očekivati pomoć od nikoga.

Vjerujem da se svaki stanovnik Bosne treba vratiti svom zakonitom domu, na svom vlastitom zemljištu, na koje ima pravo rođenjem, kako bi se najzad mogli ujediniti u stvaranju bolje budućnosti, za razliku od naših političara koji govore riječi jedinstva i stabilnosti ali koji ništa ne poduzimaju, niti žele.

S ovim svojim djelom, s ovom perspektivom, samo sam pokušao izraziti šok u kojem sam bio, i koji još uvijek osjećam, zbog počinjenja vjerovatno najgoreg zločina kojeg može smisliti i počiniti ljudski um.

Zamislite nevjericu u kojoj sam bio, kada sam načuo ljude koji su učestvovali u tome. Pričali su o genocidu kao da je to najnormalnija stvar ikad, tipa „dobrog jutra" susjedu. Neko bi pomislio da bi samo mentalni bolesnik mogao počiniti takvo što, ali ovdje govorimo o posve normalnim i mentalno zdravim ličnostima hipnotiziranim raznolikim oblicima propagande i oglašavanja. Potpuno su nesvjesni svojih djela.

Izbavljenje ljudi iz obmane i njihovo buđenje iz hipnoze zadatak je suda, iskrene historije, te bilo kojih drugih instrumenata kojima bi se ovo moglo postići.

Kako iko može slušati ovo hladnokrvno i sa kamenim srcem? Je li to uredu? Trebamo li svi ovo ignorisati? Gledati u budućnost zatvorenih očiju?

Naša istina mora biti priznata na sudu, svaki njen najmanji dio!

Prije oproštaja, citiraću mog velikog prethodnika Petra Kočića, „Ko iskreno i strasno ljubi Istinu, Slobodu, i Otadžbinu, slobodan je i neustrašiv kao Bog, ali i prezren i gladan kao pas."

To je bilo iskustvo iz njegovog života; ovo, iz mojeg!

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.